

det væsentlige område, der hedder den økonomiske politik, er det politiske problem jo blevet herinde, at vi er så enige. Og det gælder om at skjule denne enighed, for det kan blive lidt svært for vælgerne, hvis vi er alt for enige. Sådan er det jo.

Da journalister og presse lever af at skildre kamp og strid, for det er det, der sælger aviser, så hæfter man sig ved de hjørner i dansk politik, hvor der er uenighed, og blæser dem op, så folk tror, at vi er ved at rive hovederne af hinanden, men det modsatte er jo efterhånden tilfældet. Gud ske tak og lov for det.

Når jeg tænker tilbage, og nu taler jeg om den økonomiske politik i 1970'erne, som var en katastrofe, også den i den smalle Venstreregering og såmænd også under VKR-regeringen, men især den længste periode med Anker Jørgensen, hvor det var tocifret inflation, hvor det var tordnende underskud over for udlandet, hvor det var stigende gæld, hvor det var stigende offentlig gæld, og hvor arbejdsløsheden steg og steg, var det elendighed. Ovre i LO sad en cheføkonom og accepterede alt det her og bakkede det op i hvert fald udadtil. Han hed hr. Poul Nyrup Rasmussen. Dengang var der uenighed om den økonomiske politik.

Men man har jo lov til at blive klogere, og 10½ års anskuelsesundervisning i, hvordan den ting skal køres, det var under Poul Schlüter og Henning Christophersen og andre, gjorde jo, at Socialdemokratiet, da de kom til magten igen, da de fik regeringsmagten i 1993, i hovedtræk videreførte den fornuftige og ansvarlige økonomiske politik, som havde været en tordnende succes gennem 1980'erne.

Den er blevet videreført, og det skal så prøves at skjules, fordi man skal fastholde myten om den store uenighed. Det er det, der sælger aviser, og det er også det, vi lever af herinde. Vi skal jo markere forskelle. Stem på mig i stedet for på de andre og det der.

Men det er en stor lykke, at der i hele den økonomiske politik nu er enighed om lav inflation, om stop for devalueringer, om nogenlunde ansvarlighed for de offentlige budgetter.

Det kunne gøres noget bedre, men i hovedtræk er vi nu enige. De borgerlige partier, også V og K, er jo i virkeligheden enige om, at det f.eks. var nødvendigt med dette pinseindgreb for nogle år siden, ellers var der sket det for Danmark, som skete oppe i Norge, hvor kronen gled og statsministeren fik et sammenbrud. Jeg var jo selv med til at stemme imod det dengang, hvor

jeg var Konservativ, fordi der var en eller anden detalje, som var urimelig, og det var den også, men i hovedtræk var det fornuftigt, at der kom det indgreb.

Og sådan kunne man nævne en lang række eksempler: Den store skatteomlægning midt i 1980'erne, da Schlüter var statsminister, ja, der var Socialdemokratiet med hr. Mogens Lykkes toft jo med, så det var et stort forlig, hvor alle var med.

Men den store uenighed skal ligesom fastholdes som et billede, selv om det er et falsk billede.

Så vil jeg nævne en anden ting, som ikke rigtig har været nævnt heroppefra af de dominerende partier, de store partier, fordi det er en pinlig sag for dem, og det er jo, at dette folketingsår startede med et nej til euroen og et ja fra den danske befolkning til at køre videre med kronen, og det har jo vist sig at være ganske godt økonomisk, politisk, ja, på alle måder.

Var det ikke sådan, at i slutningen af kalenderåret 2000, altså inde i dette folketingsår, fik vores tidligere forsvarsminister, Hans Hækkerup, en høj post i Kosovo, bakket op af de store eurolande? Det var da ikke noget, der politisk satte Danmark i skammekrogen, at vi sagde nej til den der euro.

Og så er renten jo faldet, og kurserne er steget både på obligationer og aktier, investeringerne, også de udenlandske, drøner ind i Danmark. Beskæftigelsen vokser, arbejdsløsheden falder og er lav, og LO's forudsigelser sidste år om 35.000 flere arbejdsløse, hvis vi stemte nej, er jo én stor vittighed. Der er ingen, der tror på det.

Huspriserne, der skulle falde, fortsatte med at stige. Var der ikke en cheføkonom – jo, det var der – i Danske Bank, der sagde, at aktieejere og husejere tilsammen ville tabe 150 mia. kr., hvis vi sagde nej? Der er stemt nej, og husejere og aktieejere er blevet rigere. Jeg synes bare lige, det skal nævnes.

Måske skulle vi også lige nævne det, som TV-Avisen her kl. 21 havde som et indslag – det er jo også noget, der er sket i dette folketingsår – nemlig efter igangsættelsen af Schengen og bortfaldet af personkontrollen ved grænsen, så fanger og tager politiet væsentligt færre grænseoverløbere. Der er ingen grund til at tro, som man siger fra politiets side, at der skulle være færre, men nu fanger man væsentligt færre.

Mon ikke at man efterhånden i euro- og unionspartierne skulle begynde – som man siger – at klappe hesten og tænke sig lidt om og ikke bare stemme ja til alle mulige mærkelige forslag,